800 ANYS DESPRES:

EL RETORN DELS MORTS VIVENTS



La ROSA dels VENTS

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

Contacte: rosadelsvents@gmail.com
Adreça postal;
La Rosa dels Vents
CSA Can Vies
c/ Jocs Florals, 42
Sants - Barcelona

nº 5
Setembre 08

James, the first

Enguany alguns commemoren els 800 anys del naixement de Jaume I el Conqueridor. Esperem que a partir d'ara on posi Conqueridor tothom llegeixi genocida, ja que és el qualificatiu més adient per aquest "personatge" històric. Recordar figures de la història, de qualsevol història, no és quelcom involuntari, i en aquest cas implica la voluntat de mitificar un individu recordant només allò que interessa, obviant la part més fosca de les seves "heroïcitats".

Nat a Montpeller el 1208 la seva vida està envoltada de "llegendes" que esdevenen reclam per a l'admiració de la seva figura i que ell col·laborà a fer "creïbles" en el seu "Llibre dels feyts". Aquest llibre, la Crònica de Ramon Muntaner i diversos biografies narren, ja durant el seu regnat, les seves aventures i desventures des del moment de la seva concepció, passant per la seva captura pel botxí del seu pare, la reclusió al Castell de Montsó on gràcies als templers controlà les disputes dels nobles i es guanyà la Corona, i, lògicament els banys de sang per exportar la nació i la religió a Mallorca, València i a Terra Santa. Evidentment no cal afegir gaires coses a aquest emblema de la "conversió" de musulmans a la gran causa imperial i vaticana. No cal afegir res més perquè un "ésser" tan prodigiós és sabut que estigué amb infinitat de dames, tingué diverses mullers, desenes de fills entre els matrimonials i els bords, i totes aquelles coses que s'esperen d'un bon cristià. En aquestes dades i en el fet de ser el pare fundacional dels territoris on avui es parla català es basen els innombrables actes que totes les institucions i els partits que les formen han fet i faran celebrant l'efemèride. Però això no és nou, les més diverses entitats, partits i persones han reivindicat el nostre personatge, o almenys una part de la seva "activitat", al llarg de l'últim segle, sobretot des de la vessant patriòtica, lingüística o religiosa.

De fet per diversos col·lectius d'esquerres la figura esdevé l'eix vertebrador del país, la figura que va edificar els Països Catalans. Que la motivació sigui de caràcter cultural, no pot fer que es reivindiqui una part del llegat d'un croat sanguinari, d'un genocida. És lògic reconèixer que en aquella època tots els monarques i nobles actuaven igual, aquesta és la realitat històrica. Però més lògic és recordar la història no mitificant mercenaris com els Almogàvers ni reis ni sants barons o comtes. Conèixer el passat ens farà adonar-nos d'on venim i que no som tan diferents d'altres pobles, que no som millors que altres pobles. L'autocrítica ens pot ajudar a construir un present i un futur sense la necessitat de mitificar personatges lamentables.

No té sentit criticar i menysprear uns reis i no fer una forta crítica a la commemoració dels 800 anys d'uns altres com si no fossin iguals. No es pot criticar uns símbols com la hispanitat pel genocidi que va implicar en les societats precolombines i recolzar les celebracions del 9 d'octubre a València i el 31 de desembre a Mallorca. De fet si que es pot fer perquè es fa, però probablement s'hauria d'anar més enllà i plantejar si val la pena commemorar unes conquestes armades, els fonaments de les quals eren econòmics i religiosos. ■



Banderes, símbols i repressió

Avui en dia, vivim en una societat on la cultura de la massa s'alimenta de lemes, logotips i símbols diversos que serveixen per a identificar múltiples coses. Tenim assumits determinades convencions en forma de símbols que identifiquen farmàcies, carreteres, edificis singulars, etc. També trobem arreu elements publicitaris que ens diuen les mil meravelles d'infinitat de productes de consum que alhora tenen el seu logotip identificador així com una imatge corporativa que la representa.

Actualment existeix una tendència per part de les multinacionals que a sobre de vendre'ns el producte pretenen imposar-nos un mode de vida. D'aquest comportament no se escapen els estats i així doncs han transformat les seves antigues icones i les seves antigues institucions en el nou concepte d'icones. Exemples a l'Estat espanyol són l'intent per posar lletra a l'himne espanyol i la invasió mediàtica de la selecció de futbol estatal i el "podemos". Aquesta ofensiva respon a l'estratègia per a que la gent pugui demostrar la seva identificació amb aquells símbols.

A casa nostra, els nostres incrèduls ulls han vist com des de diverses sectors "esquerrans" de l'independentisme i de la delegació de l'Estat a Catalunya (també coneguda com a Generalitat) han celebrat el vuitè centenari del naixement de Jaume I, D'aquest manera l'apugen a la categoria d'icona qualificant-lo de rei modern, avançat a la seva època. I és que, per a nosaltres, no tot val. Amb l'excusa de l'extensió del domini lingüístic del català s'oblidin del com es va realitzar aquesta extensió. Tenim exemples més recents de construcció de símbols: "La República" (el segon període republicà): recuperen allò que els interessa però amaguen sense vergonya els processos revolucionaris que es van portar a terme. De fet, posats a tenir icones i símbols, millor les col·lectivitzacions del 36 que no pas les guerres expansionistes d'un rei medieval.

Els anarquistes no es lliurem de la utilització de banderes i símbols malgrat que el rebuig al lideratge, la disciplina i el dogmes rígids són propis de La Idea. Històricament els hem utilitzat, tan símbols com banderes, com a signes de rebel·lió. Tenim exemples clars en la bandera negra (utilitzada des del s. XIX com a sinònim de la llibertat), la vermell-i-negre (des dels anys 30, suma el color vermell del sindicalisme o del moviment obrer), l'A encerclada (de mitjans del s. XX, encarna la màxima de Pierre-Joseph Proudhon que diu "Anarquia és ordre"), el gat de les vagues salvatges, etc.

Però, ai del que no combregui amb aquests símbols! I es que l'estat, com a possessora del monopoli de la violència, empra els seu aparat repressor, en forma de jutges i policies, per vetllar que ningú malmeti o es mofi d'aquests símbols. Part d'aquesta estratègia homogeneïtzadora és l'aplicació de lleis on ha de ser castigat qui posi en dubte els significats dels símbols esmentats, com veiem en el cas d'en Franki de Terrassa, els incriminats per cremar fotos del rei, els dibuixants d'El Jueves i del diari basc Deia o l'actor Pepe Rubianes. Segons aquesta mateixa moral, caldrà defensar a ultrança la llibertat d'expressió quan alguna persona es dedica a insultar a tot un poble des d'un programa de ràdio d'una emissora de l'església, fent el mateix des d'una roda de premsa després d'un partit de futbol o quan algú faci una caricatura de Mahoma per després titllar d'integristes als que es sentin ofesos.

És per tot això que exigim la absolució d'en Franki i dels diferents encausats per la crema de fotos del rei, així com dels solidaris amb aquests, i de tot*s aquell*s que estan sent castigats d'una manera o altre per mostrar rebuig als seus símbols i al que representen. Afegim un cop més l'exigència de la derogació de totes les lleis, així com de l'estat i les seves institucions. ■

Socialisme sense estat (Mijail Bakunnin)

L'efecte dels Grans Principis Proclamats per la Revolució francesa.

Des d'aquell temps, quan la Revolució va baixar a les masses el seu Evangeli - no el místic sinó el racional, no el celestial sinó el terrenal, no el diví sinó l'Evangeli humà, l'Evangeli dels Drets de l'Home- des de llavors va proclamar que tots els homes són iguals, que tots els homes tenen dret a la llibertat i a la igualtat; les masses de tots els països europeus, de tot el món civilitzat, van despertar llavors, gradualment, del somni que els havia mantingut en l'esclavitud des que la Cristiandat els va drogar amb el seu opi, i van començar a preguntar-se
si ells també tenien el dret a la igualtat, a la llibertat, i a la humanitat.
Quan aquesta pregunta ha estat plantejada, la gent, guiada pel seu admirable
sentit comú, així com pels seus instints, es va adonar que la primera condició per a la seva emancipació veritable, o humanització, era, sobretot, un canvi radical en la seva situació econòmica. La primera pregunta, justament, estava relacionada amb el pa de cada dia, doncs com ha estat ja notat per Aristòtil, l'home per a pensar, per a sentir-se lliure, per a fer-se home, ha de ser alliberat de les cures materials de la vida diària. En realitat, el burgès, qui està tan crispat amb la seva xerrameca contra el materialisme de la gent i qui predica les abstinències de l'idealisme, ho sap molt bé, ja que ells mateixos ho prediquen només amb la paraula, però no amb l'exemple.
La segona pregunta que sorgeix entre les persones, la de l'oci després del treball, és també condició indispensable d'humanitat. Però pa i oci mai poden obtenir-se independents d'una transformació radical de la societat existent, i això explica perquè la Revolució, obligada per les implicacions dels seus propis principis, va donar llum al Socialisme.

El socialisme és la Justícia.

El socialisme és la Justícia. Quan parlem de justícia, entenem per aquesta no la justícia continguda en els Codis i en la jurisprudència Romana -els quals s'han basat, en gran mesura, sobre les veritats de la violència arribada per la força, violència consagrada per temps i les benediccions d'alguna església o altre (cristià o pagà), i per la qual cosa s'ha acceptat om principi absolut, que tota llei ha de ser deduïda per un procés de raonament lògic- no, parlem d'aquella justícia que està basada únicament sobre la consciència humana, la justícia que ha de ser trobada en el coneixement de cada home -fins i tot en els nens- i que pot ser expressada en una sola paraula: equitat. Aquesta justícia universal que, a causa de les conquestes per la força i a les influències religioses, encara mai ha prevalgut en els àmbits polítics, jurídics o econòmics, hauria de fer-se la base del nou món. Sense ella no pot haver ni llibertat, ni república, ni prosperitat, ni pau. Llavors, és ella qui ha de governar les nostres resolucions perquè treballem amb eficiència en l'establiment de la pau. I és aquesta justícia, la qual ens impulsa a assumir la defensa dels interessos de la gent terriblement maltractada



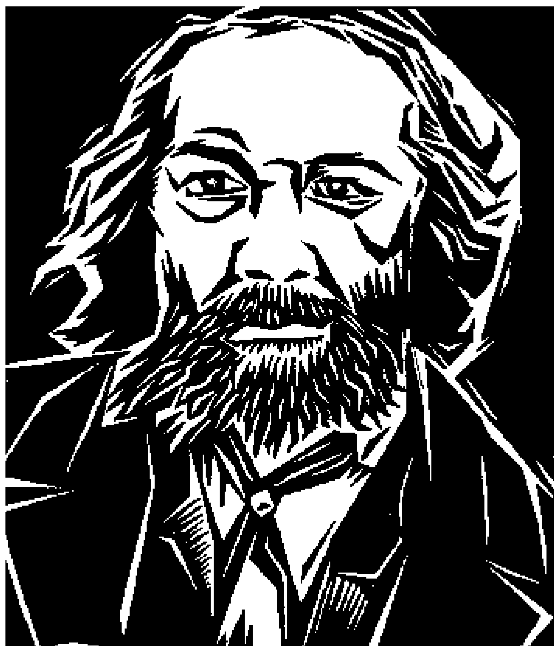
i a exigir la seva emancipació econòmica i social amb llibertat política.

El Principi Bàsic del Socialisme.

No proposem aquí, cavallers, aquest o altre sistema socialista. Allò que ara exigim és la proclamació novament del gran principi de la Revolució francesa: que cada ésser humà pugui posseir els mitjans materials i morals per a poder desenvolupar així la seva humanitat, un principi que, en la nostra opinió, ha de ser traduït en el següent problema: Organitzar la societat de tal manera que cada individu, home o dona, pugui trobar, a l'entrar a la vida, mitjans aproximadament equivalents per al desenvolupament de les seves diverses facultats i de la seva ocupació laboral. I organitzar aquesta societat de tal manera que faci impossible l'explotació de cap treballador, la qual cosa permetrà a cada individu gaudir de la riquesa social, la qual, en realitat només es produïx pel treball col·lectiu; però només per a gaudir-la quan ell contribueixi directament cap a la creació d'aquesta riquesa.

Rebuig al Socialisme Estatatista.

La consecució d'aquesta tasca per descomptat trigarà centenars d'anys de desenvolupament.



Però la història ja l'ha portat davant nosaltres i d'aquí des d'ara no podem fer cas omís a ella sense condemnar-nos a declarar la nostra total impotència. Ens afanyem a dir que rebutgem enèrgicament qualsevol temptativa d'organització social que no admeti la llibertat més àmplia tant dels individus com de les organitzacions, o que requereixi la instauració de qualsevol règim de poder. En nom de la llibertat, la qual reconeixem com fonament únic i únic principi creatiu de l'organització, econòmica o política, ens enfrontarem contra tot allò que remotament pugui semblar-se al Comunisme Estatista, o al Socialisme Estatista.

Abolició del Dret d'Herència.

L'única cosa que, en la nostra opinió, l'Estat pot i hauria de fer és modificar de mica en mica la llei d'herència per a arribar com més aviat a la seva completa abolició. Aquella llei és purament una creació de l'Estat i una de les condicions d'existència mateixa de l'Estat autoritari i diví, i ella pot i hauria de ser suprimida per la llibertat a l'Estat. En altres paraules, l'Estat hauria de dissoldre's en una societat lliurement organitzada d'acord amb els principis de justícia. El dret d'herència, en la nostra opinió, hauria de suprimir-se, ja que mentre existeixi perdurarà la desigualtat econòmica hereditària, no la desigualtat natural dels individus, sinó la desigualtat artificial de classes -i això sempre engendrarà la desigualtat hereditària en el desenvolupament i la formació de les ments, i la continuació de les quals seria la font i la consagració de totes les desigualtats polítiques i socials. La tasca de la justícia és establir la igualtat per a cadascú, doncs aquella igualtat dependrà de l'organització econòmica i política de la societat- una igualtat amb la qual cadascú començarà la seva vida, i per la qual cadascú, dirigit amb la seva pròpia naturalesa, serà el producte dels seus propis esforços.

En la nostra opinió, la propietat dels difunts hauria d'acumular-se als fons socials per a la instrucció i l'educació dels nens d'ambdós sexes, que inclou la manutenció d'ells des del seu

naixement fins que arribin a la majoria d'edat. Com eslaus i com russos, volem afegir el que considerem una idea social fonamental, la qual es basa sobre l'instint general i tradicional dels nostres pobles, i que consisteix en que la propietat de tota la gent, hauria de ser posseïda només per aquells que la conreen amb les seves pròpies mans. Som uns convençuts, cavallers, que aquest principi és just, que és la condició essencial i inevitable de tota reforma social seriosa, i, per tant, Europa Occidental al seu torn no dubtarà a reconèixer i acceptar aquest principi, no obstant això les dificultats de la seva realització en països com França, per exemple, on la majoria de camperols posseïx la terra que ells conreen, però on la major part d'aquests mateixos camperols aviat acabaran per no posseir gens, a causa del parcel·lament de la terra que ve com a resultat inevitable del sistema polític i econòmic que ara preval a França. No obstant això, ens abstindrem d'oferir qualsevol oferta contra la pregunta de terra... Ens limitarem ara a proposar la següent declaració:



La Declaració del Socialisme.

"Convençuts que la realització seriosa de la llibertat, la justícia, i la pau serà impossible mentre que la majoria de la població es trobi desposseïda de les necessitats elementals, mentre estiguin privats de l'educació i condemnats a la insignificança i a l'esclavitud política i social -de fet, si no per la llei, per la pobresa així com per la necessitat de treballar sense descans ni oci, produint tota la riquesa de la qual el món ara està orgullós, i rebent a canvi només una petita part de la coca, la qual tot just arriba per a assegurar la seva manutenció per a a l'endemà; "Convençuts que per a les masses del poble, terriblement maltractades durant segles, el problema del pa és el problema de l'emancipació mental, de la llibertat i la humanitat"; "Convençuts que llibertat sense Socialisme és privilegi i injustícia i que Socialisme sense llibertat és esclavitud i brutalitat"; "La Lliga [per a la Pau i la Llibertat] amb força proclama la necessitat d'una radical reconstrucció econòmica i social, que tingui com objectiu l'emancipació dels treballadors del jou del capital i els terratinents, una reconstrucció basada en la més estricta justícia - ni justícia jurídica ni teològica ni metafísica, sinó justícia simplement humana - basada en la ciència positiva i en la llibertat més àmplia."

Organització de les Forces productives reemplaçant el Poder Polític.

És necessari suprimir completament, de principi i de fet, tot allò que s'anomena poder polític; doncs, mentre que el poder polític existeixi, hi haurà governants i governats, amos i esclaus, explotadors i explotats. Una vegada suprimit, el poder polític hauria de ser substituït per l'organització de les forces productives i el servei econòmic. No obstant això l'enorme desenvolupament dels estats moderns -un desenvolupament que en la seva fase última, de forma bastant lògica, redueix l'Estat a una absurditat-, es fa evident que els dies de l'Estat i

el principi Estatal estan contats. Ja podem veure l'adveniment de la total emancipació de les masses treballadores i la seva lliure organització social, lliure de la intervenció governamental, formada per l'associació econòmica de les persones i deixant de costat totes les velles fronteres Estatals i les distincions nacionals, fonamentat això només en el treball productiu, el treball humanitzat; posseint un interès comú tot hi la seva diversitat.

L'Ideal del Poble.

Per descomptat, aquest ideal apareix davant el poble significant el final de les seves necessitats, el final de la pobresa, i la satisfacció plena de tots els seus requeriments materials mitjançant el treball col·lectiu, igual i obligatori per a tots, i després, com el final de la dominació, i com l'organització lliure de les vides de les persones conforme a les seves necessitats -no des del cim cap avall, com ho tenim en l'Estat, sinó de baix a dalt, una organització formada pel poble mateix, independent de governs i parlaments, una unió lliure en associacions de treballadors agrícoles i de fàbrica, en comunes, regions, i nacions, i finalment, en el futur més remot; la germanor humana universal, que triomfa per sobre les ruïnes de tots els Estats.

El Programa d'una Societat Lliure.

Fora del sistema Mazziniano que és el sistema de la república en forma d'un Estat, no hi ha cap altre sistema sinó el de la república com una comuna, la república com una federació, una república genuïnament socialista i popular -el sistema de l'Anarquisme. Aquesta és la política de la Revolució Social, que apunta a l'abolició de l'Estat, i l'econòmica, que allibera totalment les organitzacions de la gent, una organització de baix cap amunt, mitjançant una federació.
... No hi haurà cap possibilitat de l'existència d'un govern polític, ja que aquest govern serà transformat en una administració simple d'assumptes comuns. El nostre programa pot ser resumit en unes poques paraules: Pau, emancipació, i la felicitat dels oprimits. Guerra contra tots els dèspotes i opressors. Restitució total als treballadors: tot el capital, les fàbriques, i tots els instruments de treball i matèries primeres han d'anar a les associacions, i la terra als que la conreen amb les seves pròpies mans. Llibertat, justícia i fraternitat pel que fa a tots els éssers humans sobre la terra. Igualtat per a tots. A tots, sense cap distinció, tots els mitjans de desenvolupament i educació, i les mateixes possibilitats de vida mentre treballen. L'organització d'una societat mitjançant una federació lliure, des de baix cap amunt, d'associacions de treballadors, tant industrials com associacions agrícoles, científiques i literàries - primer en una comuna, després una federació de comunes en regions, de regions en nacions, i de nacions en l'associació fraternal internacional.

Tàctica Correcta Durant una Revolució.

En una revolució social, oposada diametralment en tot a una revolució política, els individus tot just i conten, mentre que l'acció espontània de les masses ho és tot. Tot el que els individus el que poden fer és clarificar, propagar, i desenvolupar les idees que corresponen a l'instint popular, i, cosa àdhuc més important, contribuir amb els seus esforços incessants a l'organització revolucionària del poder natural de les masses. Però només això; la resta només podrà fer-ho el propi poble. Qualsevol altre mètode duria a la dictadura política, al ressorgiment de l'Estat, dels privilegis, de les desigualtats, i de totes les opressions estatals; és a dir, duria d'una forma indirecta, encara que lògica al restabliment de l'esclavitud política, econòmica i social de les masses populars. Com tots els socialistes sincers, i en general com tots els treballadors nascuts i crescuts entre el poble, Varlin i els seus amics van compartir en gran mesura aquest prejudici perfectament legítim contra la iniciativa procedent d'individus aïllats, contra el domini exercit per individus superiors; sent sobretot coherents, van estendre el mateix prejudici i la mateixa desconfiança a les seves pròpies

persones.

La Revolució per Decrets està Condemnada al Fracàs.

Davant de les idees dels comunistes autoritaris - idees fal·laces, al meu entendre- que la Revolució Social pot ser decretada i organitzada per mitjà d'una dictadura o d'una Assemblea Constituent, els nostres amics, els socialistes parisencs, sostenen que la revolució només pot ser empresa i duta al seu ple desenvolupament a través de l'acció massiva contínua i espontània de grups i associacions populars. Els nostres amics parisencs tenen mil vegades més raó. Perquè, en realitat, no hi ha cervell, per molt genial que sigui, o -si parlem de la dictadura col·lectiva d'alguns centenars d'individualitats superiorment dotades- no hi ha combinació d'intel·lectes capaç d'abastar tota la infinita multiplicitat i diversitat d'interessos, aspiracions, desitjos i necessitats reals que Constituïxen en la seva totalitat la voluntat col·lectiva del poble; no existeix intel·lecte capaç de projectar una organització social que pugui satisfer a tothom. Tal organització serà sempre un jaç on la violència, més o menys sancionada per l'Estat, forçaria a la desgraciada societat. Però aquest és un vell sistema d'organització, basat sobre la força, que la Revolució Social suprimirà per a donar plena llibertat a les masses, els grups, Comunes, associacions i individualitats, destruint d'una vegada per sempre la causa històrica de tota violència: la mateixa existència de l'Estat la caiguda del qual suposarà la destrucció de totes les iniquitats del dret jurídic i de totes les falsedats dels diversos cultes - drets i cults que han estat sempre, els canonitzadors complaents, tant en el terreny ideal com en el real, de tota la violència representada, garantida i autoritzada per l'Estat.
És evident que només quan l'Estat hagi deixat d'existir, la humanitat obtindrà la seva llibertat, i que només llavors trobaran la seva autèntica satisfacció, els veritables interessos de la societat, de tots els grups, de totes les organitzacions locals i, en conseqüència, de tots els individus que formen aquestes organitzacions.

La Lliure Organització Seguirà a l'Abolició de l'Estat.

L'abolició de l'Estat i de l'Església ha de ser la condició primera i indispensable per a l'emancipació efectiva de la societat. Només després la societat podrà i haurà de començar la seva pròpia reorganització que, no obstant això, no ha d'efectuar-se de dalt abaix , ni d'acord amb algun pla ideal projectat per uns pocs savis o filòsofs, ni mitjançant decrets promulgats per algun poder dictatorial, o fins i tot per una Assemblea Nacional o triada per sufragi universal. Tal sistema, com ja s'ha dit, duria inevitablement a la formació d'una aristocràcia governamental, és a dir, a una classe de persones que gens té en comú amb les masses del poble; i aquesta classe tornaria amb tota certesa a explotar i sotmetre a les masses sota el pretext del benestar comú o de la salvació de l'Estat.

La Llibertat ha d'anar de la Mà amb la Igualtat.

Sóc un partidari convençut de la igualtat econòmica i social perquè sé que, sense aquesta igualtat, la llibertat la justícia, la dignitat humana, la moral i el benestar dels individus, com també la prosperitat de les nacions, no són sinó altres tantes falsedats. Però com sóc al mateix temps un partidari de la llibertat, primera condició de la humanitat, crec que la igualtat hauria d'establir-se en el món per l'organització espontània del treball i la propietat col·lectiva, per la lliure organització de les associacions de productors en comunes i la lliure federació de les comunes però de cap manera mitjançant l'acció suprema i tutelar de l'Estat.

La Diferència entre els Revolucionaris Autoritaris i Llibertaris.

Aquest punt separa fonamentalment als col·lectivistes o socialistes revolucionaris dels comunistes autoritaris, partidaris de l'absoluta

iniciativa de l'Estat. La meta d'ambdós partits és idèntica: ambdós partits desitgen la creació d'un nou ordre social basat exclusivament sobre el treball col·lectiu en condicions econòmiques iguals per a tots - és a dir, en condicions de propietat col·lectiva dels mitjans de producció. Però els comunistes imaginen que això pot assolir-se mitjançant el desenvolupament i l'organització del poder polític de les classes treballadores, encapçalades pel proletariat de la ciutat amb ajuda del radicalisme burgès; mentre els socialistes revolucionaris, enemics de tota aliança ambigua, creuen que aquest objectiu comú no pot assolir-se a través de l'organització política sinó mitjançant l'organització social (i, per tant, antipolítica) i el poder de les masses treballadores de les ciutats i els pobles, incloent a més a tots els quals, malgrat pertànyer per naixement a les classes altes, han trencat voluntàriament amb el seu passat i s'han unit obertament al proletariat acceptant el seu programa.

Els Mètodes dels Comunistes i els Anarquistes.

D'aquí l'existència de dos mètodes diferents. Els comunistes creuen que és necessari organitzar les forces dels treballadors per a prendre possessió del poder polític estatal. Els socialistes revolucionaris les organitzen amb vista a destruir, o si preferiu una expressió més refinada, a liquidar l'Estat. Els comunistes són partidaris del principi i la pràctica de l'autoritat, mentre els socialistes revolucionaris només posen la seva fe en la llibertat. Ambdós són partidaris per igual de la ciència, que ha de destruir la superstició i ocupar el lloc de la fe; però els primers volen imposar la ciència al poble, mentre que els col·lectivistes revolucionaris intenten difondre la ciència i el coneixement entre el poble, perquè els diversos grups de la societat humana, una vegada convençuts per la propaganda, puguin organitzar-se i combinar-se, espontàniament, en federacions, d'acord amb les seves tendències naturals i els seus interessos reals, però mai d'acord amb un pla traçat prèviament i impost a les masses ignorants per algunes intel·ligències "superiors".
Els Socialistes revolucionaris creuen que existeix molta més raó pràctica i intel·ligència en les aspiracions instintives i les necessitats reals de les masses populars que en les profundes intel·ligències de tots aquests instruïts doctors i autoanomenats tutors de la humanitat, qui tenint davant els seus ulls els exemples lamentables de tants intents avortats de fer feliç a la humanitat, intenten encara seguir treballant en la mateixa direcció. Però els socialistes revolucionaris creuen, al contrari, que la humanitat s'ha deixat governar durant llarg temps, massa llarg, i que l'arrel de les seves desgràcies no resideix en aquesta o en aquella forma de govern, sinó en el principi i en la mateixa existència del govern, sigui quina sigui la seva naturalesa. És aquesta diferència d'opinió, que ja s'ha fet històrica, la vigent en l'actualitat entre el comunisme científic, desenvolupat per l'escola alemanya i acceptat parcialment pels socialistes americans i anglesos, i el proudhonisme, desenvolupat extensament i dut a les seves últimes conclusions i acceptat avui pel proletariat dels països llatins. El socialisme revolucionari ha fet la seva primera aparició brillant i pràctica en la Comuna de París. En la bandera pangermànica està escrit: Conservació i enfortiment de l'Estat a qualsevol preu. Per contra, en la nostra bandera, la bandera socialista-revolucionaria, està gravada amb lletres orgulloses i Sagnants: la destrucció de tots els Estats, l'aniquilació de la civilització burgesa, l'organització lliure i espontània de baix a dalt per mitjà de les associacions lliures, l'organització de la massa incontrolada de treballadors, de tota la humanitat emancipada, i la creació d'un nou món universalment humà. Abans de crear o més aviat abans d'ajudar al poble a crear aquesta nova organització és necessari aconseguir una victòria. És necessari enderrocar el que és per a poder establir el que ha de ser... ■



País Valencià.
La trista, trista història del meu país.

El País Valencià va començar a existir oficialment al 1238, en aquella època conformat com a Regne dins la Corona d'Aragó, amb la conquesta de la ciutat de València, penó quatribarrat en mà, per Jaume I rei cristià d'Aragó. No hi hagué en aquell temps una imposició dura cristiana per part dels repobladors aragonesos (per la part interior) i catalans (per la zona costanera) sobre el poble musulmà, que continuà treballant les terres per als senyors cristians, ja que al Regne li convenia l'existència de mà d'obra per poder créixer. Fins que al segle XVII s'expulsaren els musulmans del Regne, la qual cosa provocà una crisi demogràfica que no es recuperaria fins un segle després.

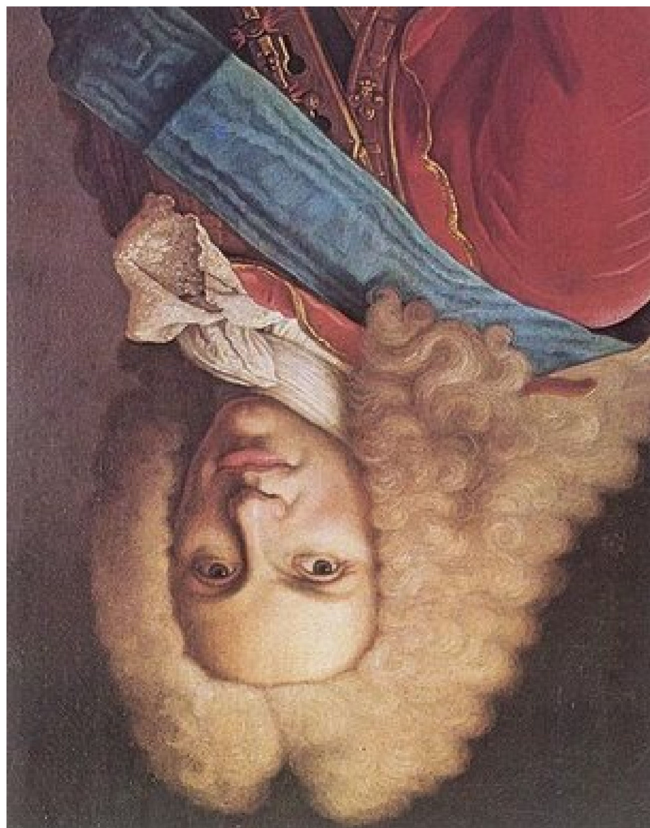
De manera que al País Valencià han hi hagut multitud d'influències culturals, des dels propis ibers, passant per les construccions romanes, més tard l'evolució de la distribució hidrogràfica per part dels musulmans, i per últim la vessant cristiana.

Fou aleshores quan gràcies al mestissatge conformat per la població musulmana, i la cristiana esdevindrien en el que coneguem per 'cultura valenciana'. Però com es mantenia viva aquesta cultura? No eren ni molt menys els nobles senyors, ni els reis, ni la militància burgesa, sinó el poble civil, el poble que treballava era el que per mitjà dels seus afers quotidians anava perpetuant unes costums i tradicions, la utilització de distints materials, de sistemes de regadiu, de construccions, etc. Com dèiem, des dels ibers fins a l'actualitat han sigut els esclaus / treballadors els qui ha marcat l'evolució del poble.

La cultura valenciana ni és romana, ni musulmana, ni cristiana. Solament, i no per això despreciable, la cultura és obra dels treballadors que construïen amb tècniques romanes i llauraven i regaven amb tècniques musulmanes amb les seues naturals evolucions. La població civil no s'enterava del que passava al govern romà, ni musulmà, ni cristià, només sabia que si no treballava no menjava, fos per al patró, senyor, o rei que fos.

De la mateixa manera la llengua no fou imposada pel rei Jaume I, ja què ell no s'expressava al poble en valencià (o català), i quan ho feia era per escrits que com a bon cristià li escrivien en llatí. També fou el poble ras, els immigrants catalans vinguts com a repobladors qui començaren a parlar-lo en distints indrets del Regne, al mateix temps que es parlava castellà o àrab (aquest últim fins l'expulsió musulmana).

En Jaume I, dotà al Regne de València d'institucions, moneda i lleis pròpies (furs), i manà que tots els successors a la corona juraren els furs i defensaren la integritat del Regne de València, cosa que emprenyà a la noblesa aragonesa, que veia esvair-se l'oportunitat d'estendre els seus dominis cap al sud. En aquell



aspecte, la divisió administrativa de la Corona d'Aragó era, per a l'època, prou descentralitzada.

El pas dels segles i els canvis de poder entre nobles, senyors i reis conduí a la castellanització de gran part de les zones valencianoparlants. Però no va ser fins la desfeta d'Almansa al 1707 quan Felip V (d'Anjou) i Carles d'Àustria, jugant-se la corona dels regnes d'Espanya, entraren en el que seria la Guerra de Successió, eixint el primer com a vencedor. La victòria de Felip de Borbó, amb una forta tradició familiar centralista, com a càstig per recolzar al candidat Carles, que va jurar els furs per guanyar-se aliats, reaccionà amb l'abolició dels furs de cadascun dels regnes de la Corona d'Aragó i la imposició de les lleis castellanes.

Una volta més, el poble treballador va servir d'objecte, de víctima dels enganys, massacres i pretensions del poder i la burgesia. No era interès de la noblesa promoure la cultura valenciana, continuava sent cosa natural del poble la perpetuació i evolució cultural valencianes. No eren els aristòcrates ni reis els que parlaven valencià, ni els que feien les espardenyes, ni llauraven el camp, ni feien corbelles, ni portaven faixes de tela vella, ni obrien les sèquies per al reg, ni sembraven o collien els horts... Era per variar el poble ras el que baix la imposició [im]moral del clergat vivia asfixiat i treballava per a la burgesia, i donava igual que fora Borbònica o Austriacista.

Les dècades anaren passant, el poder anava canviant de mans, però les coses anaven igual de fotudes per a la classe obrera. Aplegà l'any 1873 i amb la renúncia al tron del rei Amadeu I s'establí la Primera República, que durà 11 mesos a causa de la seua inestabilitat política que acabà amb un colp d'Estat militar ja en gener de 1874. Açò ocorregué perquè la gran majoria de la població era llauradora i analfabeta, a més d'apolítica. Aquella situació provocà que la república no tinguera més seguidors que l'escassa mitja burgesia, i per altra banda la minoria oligàrquica composta per l'alta burgesia i la noblesa, es decantava més per un règim monàrquic piramidal que els beneficiava. La inestabilitat política de la república radicalitzava les postures republicanes, provocant fins i tot l'aparició d'un fort moviment obrer anarquista, sobretot al País Valencià, Catalunya, Múrcia, Aragó i Andalusia.

En acabar la Primera República començà la Restauració de la monarquia espanyola amb Alfons XII, passant per la regència de Maria Cristina d'Habsburg-Lorena i Alfons XIII fins la dictadura de Primo de Rivera que acabà al 1930, començant al 1931 la Segona República. Als anys de regnat d'Alfons XIII, el moviment obrer anava guanyant força, sobretot l'anarquista, que es caracteritzava per la seua agressivitat Però més ho va fer a partir del 1928, durant la dictadura de Primo de Rivera, des de la clandestinitat.

A la Segona República, el govern provisional convocà eleccions generals, eixint el PSOE com a partit més recolzat, a més d'altres minoritaris d'esquerra. Mitjançant un ampli consens s'aprovà la Constitució del 1931 en la que es defensava la democràcia representativa i les llibertats, com ara la sobirania popular, aconfessionalitat de l'Estat, sufragi universal masculí i femení... Allò donà peu a que Catalunya, País Basc i Galícia votaren per primera vegada el seu Estatut d'Autonomia i començara així aquella nova via descentralitzadora. Però també fou un iniciador per a que la dreta s'escandalitzara i s'unira organitzant-se en la CEDA (Confederación Española de Derechas Autónomas), sent el partit més votat, encara que sense majoria absoluta aconseguí ficar-se al poder amb tres ministeris a les eleccions del 1933. Aquesta inclusió de la CEDA al govern de la república va fer remoure el moviment obrer provocant la Revolució d'octubre del 1934, que protagonitzaren Astúries i Catalunya, aplegant en el primer a abolir la moneda i la propietat privada, controlar la producció i crear un exèrcit proletari. I al segon s'aplegà fins i tot a proclamar l'Estat Català dins de la República Federal Espanyola per Lluís Companys, però aquest moviment nacionalista no



fou seguit per l'obrer anarquista, cosa que facilità la repressió. No obstant al 1936, la coalició d'esquerres del Front Popular guanyà les eleccions per poc avantatge sobre la CEDA. A aquesta sèrie d'esdeveniments els acompanyaven actes extremadament repressius dels dos bàndols fins al punt que desencadenà la Guerra Civil.

Tots i totes sabem com acaba la història. El bàndol militar revoltat guanyà la guerra a mans del general Francisco Franco, el qual va sotmetre a l'Estat espanyol a una dictadura feixista durant quasi 40 anys fins la seua mort al 1975. Però aquest últim no va morir sense deixar els caps ben lligats, de manera que al 1969, el comitè del govern franquista designà a Joan Carles de Borbó com a successor del poder estatal.

Tot i això, al País Valencià començava a lliurar-se una batalla interna sense precedents, en la que es disputaven les corretges del futur del país. Tot començà a desenvolupar-se amb força al 1968, quan el valencià Joan Fuster escrigué el llibre 'Nosaltres els valencians', d'una extraordinària importància, ja que fou aquest el naixement d'un valencianisme modern i independent, separat del regionalisme espanyolista de l'època feixista, i amb representació política de manera clandestina, evidentment com totes les demés formacions polítiques considerades d'esquerres. Va ser aquella desbandada nacionalista la que arribada la mort de Franco, fou detonant de multitud de moviments valencianistes i sobretot sindicals arreu del país.

Però la dictadura no passà de vades i continuaren les mirades paranoiques entre afins al PSOE i al PCE, tot i sense ser en un principi cap dels dos influenciat pel moviment valencianista, sinó de caire absolutament espanyolista, al PCPV-PCE començà a créixer una concepció nacionalista del País Valencià, que acabà en abandons de membres i fins expulsions. De manera que, com a eixida segura de la dictadura de tot l'Estat espanyol, a les eleccions generals del 1977, els valencians votaren per majoria al PSOE. Cosa curiosa, ja que a les presons i comissaries sempre havien estat detinguts anarquistes (aquestos ja en perill d'extinció). La dictadura havia eixugat tots els ànims anarquistes de l'Estat), comunistes i nacionalistes (d'esquerres), i mai membres del PSOE. No eren aquestos els que s'havien jugat el coll als carrers. La victòria socialista no era ni molt menys un reconeixement del que es va patir a la dictadura, però fou el que votà la majoria del poble. S'ha de dir que la victòria va ser realment de les esquerres en general i d'una manera absoluta a totes les circumscripcions. Així i tot, els partits majoritaris valencianistes PSPV (Partit Socialista del País Valencià, pel centre esquerra) i UDPV (Unió Democràtica del País Valencià, pel centre dreta) no obteniren representació parlamentària.

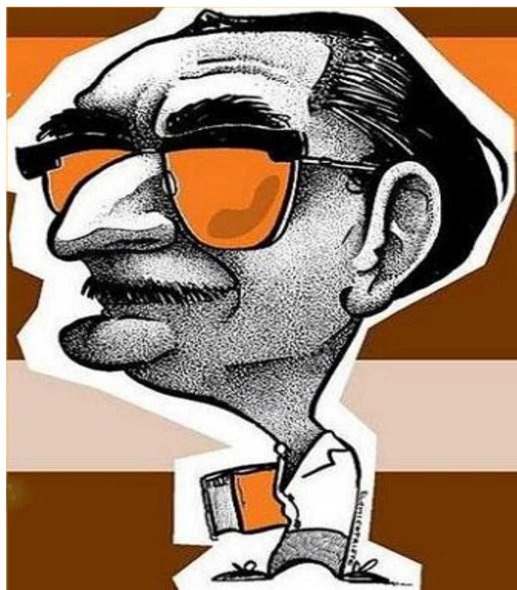
Els grups polítics que sí ho aconseguiren devien, mitjançant la constitució del plenari del País Valencià redactar l'Estatut d'Autonomia i no ho van fer. Situació que provocà al 9 d'octubre (diada del PV) del mateix any una gran manifestació de més de 500.000 persones entre gent d'esquerres i de dretes, valencianistes fusterians i blavers, regionalistes espanyolistes,

UCD, franquistes..., a la ciutat de València demanant llibertat, amnistia i estatut d'autonomia. Però allò que els esquerrans entenien per estatut d'autonomia no era ni de prop el mateix que allò que consideraven els de dretes. Simplement coincidiren tots junts pels mateixos carrers.

A l'any següent, al 1978, els grups PSP (Partit Socialista Popular) i PSPV vegeren més viable unir-se amb la resta de socialistes i ho feren amb el PSOE, formant el PSPV-PSOE, tot i no ser creat el PSPV per a adherir-se al PSOE. De la mateixa manera, una part important dels membres d'UDPV foren absorbits per la UCD, donant fi a les dos grans vies nacionals valencianes del país. Al final el que quedava no era altra cosa que per una banda catalanistes (PSPV-PSOE) i per altra anticatalanistes (UCD).

Aquestos dos grans bàndols foren els protagonistes majoritàriament del conflicte entre models de país, conegut com la Batalla de València. A les manifestacions i comunicats, els valencianistes-catalanistes comptaven amb paper i llapis, i els anticatalanistes amb ràdio, televisió, premsa escrita, en definitiva tot l'Estat al darrere.

L'origen del catalanisme al País Valencià és Fuster, però quin és el de l'anticatalanisme? Hem de tirar un poc enrere. El valencianisme de postguerra era únicament cultural, de manera que l'Editorial Torre, fundada per Xavier Casp i Miquel Adlert, era l'eina on publicar els primers assajos i textos literaris en valencià. Tot i això, hi hagué un enfrontament intel·lectual entre Joan Fuster i Adlert i Casp, per la raó que Fuster arribà a fer-se una figura important intel·lectualment, cosa que als fundadors de l'editorial no els sentava gens bé, i posava en perill el futur regionalisme que ells somiaven. De manera que reaccionaren i plantejaren que si la raó de la unitat política era la unitat lingüística, havien de negar la unitat de la llengua brutalment. En unitat política, Adlert i Casp es referien als Països Catalans que comentava Fuster al seu assaig, però interpretat com a Estat, situació que manipularen,



ja que Fuster només plantejava els PPCC com una concepció purament cultural.

Açò provocà que l'emergent anticatalanisme nascut d'Adlert i Casp s'apropiara de la senyera tricolor de la ciutat de València com a símbol valencianista de tot el País Valencià, però la realitat és que aquell moviment era pur feixisme amb tot el clergat al darrere camuflat de valencianisme. Des d'aleshores, el sector més conservador i espanyolista es va fer veu dels eslògans anticatalanistes: 'mos volen fer catalans', 'ens volen furtar la llengua', 'volen envair-nos', 'volen ser un imperi a costa nostra'... Fins el punt en que eixa gran mentida amb l'ajut d'una forta i violenta propaganda desembocà en el que hui tenim. El moviment obrer àcrata havia desaparegut quasi per complet, i les úniques alternatives proletàries eren els sindicats UGT i CCOO i el PSPV-PSOE i PCPV-PCE, totes dos interpretades pels espanyolistes dretans com a catalanistes. A la vista està actualment que els nacionalistes valencians són en una minoria blavers, i en la seua gran majoria catalanistes, tots dos accepten la unitat de la llengua, el terme País Valencià i la seua sobirania. Encara que siga en la senyera on divergeixen les idees. La resta que no accepta la unitat lingüística, i es fan cridar valencianistes, són en la seua totalitat espanyolistes acomplexats disfressats de valencianistes, i ni viuen en valencià ni els

importa la llengua.

Tornant a la transició política valenciana, i tot i que la majoria valenciana havia votat les esquerres, la UCD, a través d'Emilio Attard trau el fantasma del catalanisme imperialista per a manipular i aglutinar la població valenciana ignorant (aquestos últims sempre han sigut la ferramenta dels pretendents al poder). Albinyana (PSPV-PSOE), el president del Consell preautonòmic del PV, tragué al balcó de l'ajuntament de València la senyera local, la quatribarrada amb l'escut de Pere el Cerimoniós i la bandera espanyola. Aquestes dos postures representades en Attard i Albinyana inclouíen, per la banda valencianista-catalanista: Unitat de la llengua, Senyera quatribarrada (del penó de la conquesta) i el terme País Valencià. Per l'altra, l'espanyolista i regionalista-secessionista (blavers): Llengua valenciana, Senyera coronada (amb franja blava) i el terme Regne de València. I encara hui la majoria (no tots) dels blavers parlen castellà i no tenen una concepció nacional o identitària del País Valencià, o del Regne de València.

A la majoria de circumscripcions municipals guanyà l'esquerra (molt important dir que els alcaldes de les tres capitals de província foren d'esquerres), situació que enfrontà des de la por la dreta més feixista junt amb el blaverisme espanyolista. Cada manifestació al País Valencià era un camp de batalla violent en la que la dreta treia fins les pistoles i arribà a atemptar amb explosius casolans contra Joan Fuster i Sanchis Guarner amb una impunitat absoluta.

Una de les claus de la manipulació a mans dels ucedistes i blavers espanyolistes era el diari Las Provicias, dirigit per aquells temps per María Consuelo Reyna, que pel 1976 havia donat suport al valencianisme (aleshores pràcticament central) emprant el terme País Valencià i promocionant la quatribarrada a tota plana, però dies abans de la manifestació del 9 d'octubre del 1977 capgirà la seua orientació radicalment donant suport a UCD i al moviment blaver que aleshores ja estava contaminat d'antivalencianisme i repulsava tot allò que sonara a alliberament nacional, tradicionalment d'esquerra i catalanista. El negoci del periodisme era més rentable en aquell moment si es ficava de costat dels dretans, així que no dubtà en repetir els mateixos lemes que ells. La jugada li va eixir rodona a la directora castellanoparlant.

Més tard, al 1979, Albinyana i el PSPV-PSOE abandonaren el Consell preautonòmic del PV pels vots del ple del Consell, ja que no obstant ser president per majoria de parlamentaris, al Consell fou minoria. Albinyana arribà a prendre's la presidència del Consell com el d'un país autònom, cosa que a la part PSOE de la coalició no li sembla bé i el refrena en les seues aspiracions valencianistes. Mai el PSOE s'havia cregut la història del valencianisme com a moviment polític nacionalista i cultural, era una formació política purament espanyolista. Després del fracàs del PSPV-PSOE, entrà la UCD a presidir el Consell a mans d'Enrique Monsonís.

L'Estatut d'Autonomia fou una altra de les claus del procés de la transició valenciana, pel qual, bé mitjançant l'art. 151 que donava al PV la categoria de nacionalitat històrica a l'igual que Galícia, Euskadi i Catalunya, i la dotava d'una major autonomia. O per l'art. 143 caracteritzat per la mancança d'autonomia i reconeixement històric. Si s'accedia per la via de l'article 151, l'Estatut s'havia d'aprovar pel plenari de parlamentaris, de majoria esquerrana, i si s'accedia per l'article 143 no. Per tant, amb minoria parlamentària, la UCD accedí pel 143.

Per tal de reforçar aquell espanyolisme injectat per via intravenosa a bona part dels valencians, el 23 de febrer de 1981, hi hagué el colp d'Estat al Congrés dels diputats, on al País Valencià i amb molta més força a la ciutat de València fou extremadament violent i repressiu, fins al punt de ser envaïda per les forces d'ocupació amb tancs i armament militar. La raó d'aquella operació feixista fou evitar la possible dissolució de la unitat de l'Estat espanyol.

Al març de 1981, es reuneix a Benicàssim la comissió redactora de l'Estatut. Sent aquest un acord de mínims on entre d'altres, la UCD assumeix en un principi el terme País Valencià i el PSOE la senyera amb franja blava. No obstant, a l'hora de formalitzar el pacte al Congrés dels diputats, la UCD, de manera deslleial i per tal de rebaixar les aspiracions sobiranistes del País Valencià opta per atorgar-li el terme Regne de València. De manera que, per majoria esquerrana (PSOE) de vots, l'Estatut torna de nou a ser debatut a la comissió constitucional. A la fi,



Emilio Attard, per part de la UCD, i mitjançant un pacte entre Abril Martorell (UCD) i Alfonso Guerra (PSOE) imposa en Madrid el terme Comunitat Valenciana. De tal forma que la dreta, tot i ser minoria al País Valencià, acabà imposant tots els seus símbols tan importants en política. Així que a juliol del 1982 entra en vigor l'Estatut d'Autonomia.

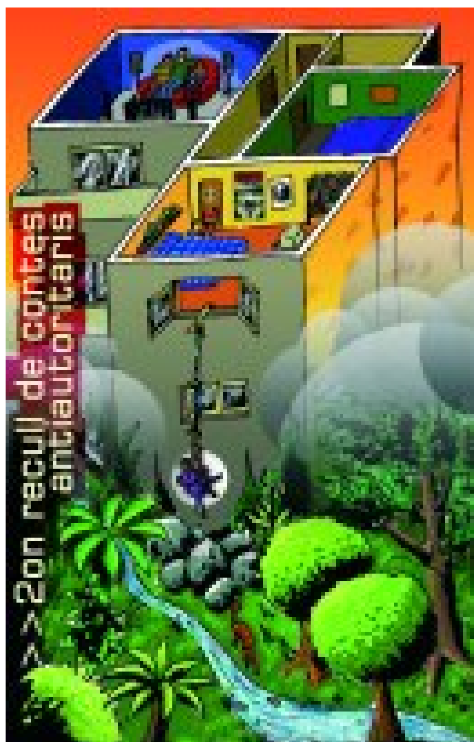
Doncs bé, a partir d'aquest moment el País Valencià pateix el govern d'un PSOE descaradament espanyolista, i més tard i fins el dia de hui, un saquejament sense precedents per part del Partido Popular. Tots dos descoratjant el poble valencià, buidant-lo de qualsevol indici d'identitat valenciana i comprant-lo amb paraules sense cos, despotisme i vanitat. Els valencians s'han convertit en cadàvers diambulants pels carrers de l'especulació urbanística.

Quins han sigut els traumes del País Valencià? Per què és a hores d'ara una societat tan espanyolista i lobotomitzada? Què ha passat amb el fort moviment anarquista de les primeres dècades del segle XX? Per què ens trobem en aquesta pobra i llastimosa situació?

L'anarquisme era un moviment extremadament defensat pels valencians, un moviment obrer i lliure de cap dominació ni aspiració política. La dictadura fou eterna i eixugà els esperits rebels de l'anarquisme. En temps de transició política, l'anarquisme ja havia quasi desaparegut de les primeres files de la lluita obrera, sent substituït pràcticament per complet pel sindicalisme burgès i el nacionalisme valencià com a recurs de la classe treballadora i valenciana. La manipulació de Las Provincias a mans de la UCD, el seu Estatut centralista i la desviació de l'atenció cap a altres vies sense rumb foren les causants de l'extirpació de la consciència col·lectiva de País Valencià i de qualsevol moviment obrer. Ara és Canal 9 (RTVV) en la televisió l'eina del PP, l'Estatut és una burla als valencians i el saqueig i abandó dels pobles menuts el recurs més habitual. Però el principal problema de que aquest país va ser la mentida de l'anticatalanisme, que encara hui continua confonent i desvalencianitzant els propis valencians. Ens entretenen mentre ens barallem per qüestions de noms i colors, en compte de fer força junts en la lluita obrera i valenciana, tot mentre ells s'omplin el pap i no ens deixen ni les molles.

Aquesta és la trista, trista història del meu país. És necessari conèixer tot l'ocorregut per a entendre l'actualitat. Per aquestes raons, la majoria de gent que hui en dia es considera anarquista al País Valencià i utilitza ordinàriament el valencià per a expressar-se en qualsevol àmbit, començà a despertar el seu esperit amb el moviment valencianista, i té per tant una consciència de valencianitat molt aferrada, quasi tant com l'odi irrefrenable a qualsevol Estat, qualsevol.

Abraham Latorre i Rumbau



Títol: 2n Recull de contes antiautoritaris
Autor: Diversos autors
Any de publicació: 2008
Producció editorial: Negres Tempestes
Pàgines: 106

Mons diversos, plens de reflexions sobre les petites revoltes de la quotidianitat, del somni i de la utopia es donen cita al Segon recull de contes antiautoritaris, editat pel Col·lectiu Negres Tempestes.

El llibre, que és fruit del certamen de contes antiautoritaris convocat pel mateix col·lectiu amb la finalitat de difondre els valors llibertaris i promoure l'ús del català, recull un total de 21 contes, sis més que en el primer volum de la iniciativa.

Tot i tractar-se d'un recull de contes d'autors diversos (amb plantejaments i formes de redacció variades) el lector podrà trobar certs nexes que el fan quelcom més que una amalgama de relats.

A través de les planes del recull, en els contes i en les suggerents imatges que il·lustren el llibre, el lector podrà seguir la vena rebel que va aflorant, de vegades més subtilment, de vegades amb més força, però en general amb alts graus de sarcasme i ironia.

3r Certamen de contes anti-autoritaris
"La Rosa dels Vents"

www.negrestempestes.org
anarcontes@gmail.com



Humor

